

2. 11. 2001

ID: 15326

Zásada in dubio pro reo

Pokud je v konkrétní věci tak jako verze obžaloby stejně možná a pravděpodobná verze obviněných a dalšími důkazy již není možné reálně objasnit, která z v úvahu připadajících verzí je věrohodnější, nelze obviněné s ohledem na zásadu in dubio pro reo uznat vinnými.

Pokud je v konkrétní věci tak jako verze obžaloby stejně možná a pravděpodobná verze obviněných a dalšími důkazy již není možné reálně objasnit, která z v úvahu připadajících verzí je věrohodnější, nelze obviněné s ohledem na zásadu in dubio pro reo uznat vinnými.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13.9.2001, sp.zn. 4 Tz 172/2001)

Nejvyšší soud České republiky projednal v neveřejném zasedání konaném dne 13. září 2001 stížnost pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti České republiky v neprospěch obviněných Z. J., a J. Z., proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 1. 2001, sp. zn. 7 To 5/2001, v trestní věci vedené u Okresního soudu ve Frýdku-Místku pod sp. zn. 2 T 212/99, a rozhodl podle § 268 odst. 1 tr. ř. tak, že stížnost pro porušení zákona zamítl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 24. 10. 2000, sp. zn. 2 T 212/99, byli obvinění Z. J. a J. Z. zproštěni podle § 226 písm. e) tr. ř. obžaloby okresního státního zástupce ve Frýdku-Místku ze dne 21. 9. 1999, sp. zn. 3 Zt 883/99, pro skutek kvalifikovaný jako trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. zák., jehož se měli dopustit tím, že dne 24. 3. 1999 kolem 11.40 hodin v obci P., okres F.-M., v areálu firmy S., s. r. o., prostřednictvím nákladního vozidla tov. zn. LIAZ, řízeného R. Š., se zmocnili nákladního přívěsu BSS PV 22.16.01 v hodnotě 57 307 Kč ke škodě firmy R. D. T., s. r. o., P., která patřila R. D.

K odvolání státního zástupce rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 30. 1. 2001, sp. zn. 7 To 5/2001, kterým byl podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. napadený rozsudek okresního soudu zrušen v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. bylo nově rozhodnuto tak, že obvinění Z. J. a J. Z. byli zproštěni podle § 226 písm. b) tr. ř. obžaloby okresního státního zástupce ve Frýdku-Místku ze dne 21. 9. 1999, sp. zn. 3 Zt 883/99, pro shora uvedený skutek, kvalifikovaný jako trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. zák. Důvodem zrušení napadeného rozsudku byl pouze chybný postup soudu prvního stupně, který namísto podle ustanovení § 226 písm. b) tr. ř., v jehož intencích je též formulováno odůvodnění rozsudku, vyslovil zprošťující výrok podle ustanovení § 226 písm. e) tr. ř.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal ministr spravedlnosti stížnost pro porušení zákona v

neprospěch obviněných, přičemž v ní vytkl porušení zákona v ustanovení § 226 písm. b) tr. ř. a v řízení, které mu předcházelo též v ustanovení § 2 odst. 5, 6 a § 254 odst. 1 tr. ř. ve vztahu k ustanovení § 247 odst. 1, 2 tr. zák. Poukázal, že rozhodnutí obou soudů vycházejí z toho, že v průběhu trestního stíhání nebyla v jednání obviněných prokázána subjektivní stránka trestného činu krádeže, neboť nebylo prokázáno, že by k odtažení přívěsu došlo v úmyslu přivlastnit si ho. Podle názoru soudu bylo též prokázáno, že existovala dohoda o půjčce přívěsu uzavřená ústně mezi poškozeným R. D. a oběma obviněnými, která obviněné opravňovala k odvozu přívěsu, přičemž po zjištění, že přívěs není způsobilý k použití, se obvinění rozhodli k uspokojení své pohledávky vůči poškozenému realizovat zadržovací právo podle v té době platného ustanovení § 151s občanského zákoníku. Stěžovatel s těmito závěry nesouhlasí a je toho názoru, že byly učiněny na základě ne zcela vyčerpávajícím způsobem provedeného dokazování a v důsledku nesprávného vyhodnocení stávajících výsledků důkazního řízení. Závěr o existenci dohody o půjčce přívěsu uzavřené mezi poškozeným a obviněnými, který je stěžejní pro posouzení otázky, zda došlo k naplnění subjektivní stránky stíhaného trestného činu, byl soudem učiněn mechanicky, pouze na základě pouhé kvantitativní převahy důkazů ve prospěch obviněných nad kvalitativními důkazy svědčícími v jejich neprospěch. Existenci takové dohody potvrzují oba obvinění a společník obou obviněných, svědek R. S. a dle názoru soudu ji podporují také skutečnosti uváděné svědkem JUDr. M. Č. V neprospěch obviněných svědčí fakticky jediný přímý důkaz, a to výpověď poškozeného a zčásti též výpověď svědkyně A. V., která, byť podnikala společně s poškozeným, se k této otázce vůbec nevyjádřila. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že tvrzení poškozeného D. a svědkyně V. se ve světle ostatních důkazů jeví jako nevěrohodná a zcela vyvrácená, ač nejsou konkretizovány žádné důvody této nevěrohodnosti. K tomu lze dodat, že objektivní podklady pro takto prezentovaný závěr soudu v průběhu trestního řízení zjištěny nebyly. Na rozdíl od uvedeného názoru soudu je možno dovodit závěr, že právě tvrzení poškozeného D. a svědkyně V. jsou věrohodná a nepostrádají logiku, jejímž nedostatkem naopak trpí verze vytvořená obviněnými.

Soud v rámci hodnocení důkazů při posuzování otázky, zda smlouva o zapůjčení přívěsu skutečně uzavřena byla či nikoliv, nevzal kromě hodnocení protichůdných stanovisek obviněných a poškozeného v úvahu další podstatné okolnosti případu. Jedná se především o to, že poškozený nejenže měl souhlasit se smlouvou o půjčce, ale měl její vznik sám iniciovat, a to vše za situace, kdy předmětem smlouvy měla být věc, kterou nešlo vůbec použít k účelu, pro který ji obvinění potřebovali. Bylo totiž prokázáno, že přívěs byl v nevyhovujícím technickém stavu a bez technického osvědčení. Zejména svědek Š. o přívěsu prohlásil, že mohl mít hodnotu šrotu a že byl nefunkční. Sám poškozený též potvrdil nepoužitelnost přívěsu k běžnému provozu, když uvedl, že přívěs byl poškozený a že ho připravoval na technickou prohlídku. K technické kvalitě se rovněž vyjadřovali záporně i oba obvinění. Nelze předpokládat, že by za tohoto stavu mohlo dojít k zapůjčení přívěsu pro jeho užitné vlastnosti, když navíc základní podmínkou půjčky mělo být odepisování z dlužné částky 1 Kč za ujetý kilometr. K zaplacení celého dluhu by tedy bylo nutno ujet s tímto přívěsem cca 20 000 km. V tomto kontextu nelze přehlédnout i postup obou obviněných, kteří se přesto, že přívěs potřebovali dle jejich tvrzení k provozování dopravy, nikterak o kvalitu přívěsu nezajímali a postačilo jim, že ho do jejich firmy dopravil jimi sjednaný řidič, aniž by si sami předtím přívěs prohlédli a posoudili jeho použitelnost. Pokud jde o dohodnutou sazbu 1 Kč za 1 kilometr, jeví se i tento údaj velmi pochybným a měl být porovnán se sazbami v dopravě běžně užívanými, což měl soud ověřit dotazem alespoň u sdružení dopravců, případně u ČSAD. V této souvislosti je postrádána dohoda o způsobu evidence ujetých kilometrů přívěsem a o možnostech kontroly ze strany poškozeného D. K těmto všem rozporům měli být obvinění rovněž vyslechnuti.

Věrohodnost tvrzení o zapůjčení přívěsu obviněným na základě ústní dohody je zpochybňována i písemným sdělením firmy S., s. r. o., ze dne 25. 3. 1999 poškozenému D., v němž se uvádí, že k

nákladnímu přívěsu je využito zadržovací právo, neboť poškozený D. doposud neuhradil dlužnou částku ve výši 21 418,20 Kč firmě S., s. r. o. K takovému sdělení poškozenému (následujícího dne po odtažení přívěsu) by nebyl důvod, jestliže by existovala dohoda o zapůjčení věci. Předmětné písemné sdělení ze dne 25. 3. 1999 poškozenému o realizaci zadržovacího práva k přívěsu z důvodu neuhrazení dlužné částky svědčí spíše o svémocném zmocnění se věci obviněnými. Potvrzuje-li existenci smlouvy o půjčce přívěsu i svědek S., je třeba při hodnocení jeho věrohodnosti vycházet z faktu, že se jedná o společníka obviněných, který měl zájem na jejich prospěchu a v tomto duchu mohl modifikovat svou výpověď.

Jako důkaz svědčící zásadně ve prospěch obviněných je hodnocena výpověď svědka JUDr. Č. Ten má jednak, i když nepřímou, potvrzovat uzavření smlouvy o půjčce přívěsu, a jednak de facto převzal na sebe odpovědnost za nevrácení přívěsu po zjištění jeho nepoužitelnosti obviněnými, když prohlásil, že k zadržení přívěsu došlo na základě jeho rady. O existenci tohoto svědka se obvinění poprvé zmínili až dne 31. 5. 2000, tedy téměř přesně po roce od sdělení obvinění, v řízení konaném před Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 7 To 269/2000 o jejich odvolání podaném proti prvnímu rozsudku soudu prvního stupně ze dne 29. 2. 2000, čj. 2 T 212/99-138, kterým byl vysloven odsuzující výrok v souladu s podanou obžalobou. Sám fakt, že obvinění se po celou dobu trestního stíhání o tomto svědkovi vůbec nezmiňují a hovoří o jednom z nejdůležitějších svědků, jehož výpověď je posléze jedním ze základních důvodů pro vyslovení zprošťujícího výroku u obou obviněných, až v průběhu odvolacího řízení, tedy poté, co je u nich okresním soudem vyřčen odsuzující výrok v otázce viny i trestu, vzbuzuje pochybnosti o kvalitě takto opatřeného důkazu. K těmto pochybnostem je třeba přičíst i to, jak přesně a podrobně svědek v jeho vysokém věku dokáže i po uplynutí doby delší rok a půl od události reprodukovat celou událost, a to včetně údaje o dohodnuté sazbě 1 Kč za 1 km jízdy přívěsu. Pokud jde o hodnocení tímto svědkem uváděných údajů, pak k tomu, co uvádí k existenci smlouvy o půjčce přívěsu lze uvést, že o ní se měl dovědět zprostředkovaně, a sice od svědka S., což ve spojení s tím, co již bylo ke svědkovi uvedeno, zpochybňuje věrohodnost těchto údajů. V další části své výpovědi se pak svědek JUDr. Č. snaží dát do souladu s právním řádem jednání obviněných, pro které byli stíháni a snaží se dovodit, že šlo o uplatnění zadržovacího práva podle v té době platného ustanovení § 151s občanského zákoníku. Zákonnými podmínkami uplatnění tohoto právního institutu byla existence splněné pohledávky na straně obviněných a faktická držba movité věci, kterou byli povinni vydat dlužníkovi, tedy poškozenému D. Podmínka splatné pohledávky sice s výhradou její sporné výše byla splněna a aby bylo možno držbu věci - přívěsu - obviněnými posoudit jako oprávněnou a byla tak vyloučena zákonná překážka realizace zadržovacího práva, kterou je poslední věta odst. 1 ustanovení § 151s občanského zákoníku, podle které nelze zadržovat věc svémocně nebo lstivě odňatou, bylo nutno prokázat, že přívěs se dostal do držení obviněných zákonnou cestou. Proto byla vyvinuta maximální snaha po prokázání existence smlouvy o půjčce přívěsu. Svědek JUDr. Č. zjevně ve snaze podpořit závěr o tom, že držba přívěsu oběma obviněnými byla v souladu se zákonem, dokonce jako alternativu důvodů, pro které přívěs zadržovali, uvedl i to, že tak chtěli zabránit používání přívěsu v tak špatném technickém stavu v silničním provozu, k čemuž by je samozřejmě, i pokud by to byla pravda, nic neopravňovalo. Pokud by toto tvrzení bylo pravdivé, popíral by tím důvod, pro který si obvinění přívěs zapůjčili a kterým bylo provozování dopravy. Dospěl-li soud k závěru, že bylo postupováno v souladu s ustanovením § 151s občanského zákoníku, mělo být jako předběžná otázka zkoumáno, zda byly splněny všechny zákonné náležitosti uvedeného ustanovení, mimo jiné také zda byl poškozený D. dle v té době platného ustanovení § 151s odst. 4 občanského zákoníku jako dlužník obviněnými bez zbytečného odkladu vyrozuměn o zadržení přívěsu a o jeho důvodech. Obvinění sice o vyrozumění, jehož kopie je založena na čl. 12 spisu hovoří, nebyl k tomu však dotázán poškozený a on sám se o tom, že by takové vyrozumění obdržel, nezmiňuje.

Podle stěžovatele nelze souhlasit ani s právním hodnocením jednání obviněných jak je podáno v odůvodnění rozhodnutí obou soudů, které spočívá v tom, že pro právní kvalifikaci ustanovení § 247 tr. zák. schází prokázání subjektivní stránky. Názor vyjádřený odvolacím soudem, že chování obviněných při a po odvozu přívěsu nenasvědčuje úmyslu zmocnit se této cizí věci, neodpovídá zjištěným skutečnostem, neboť právě opak je pravdou. Obvinění po bezvýsledné snaze dostat od poškozeného jimi požadovanou částku odvezli za pomoci najatého nákladního vozidla z hlídaného objektu firmy poškozeného jeho přívěs, odňali ho tedy z dispozice oprávněné osoby a takto se ho zmocnili. Evidentně při tom využili znalosti místních poměrů, kdy museli znát vrátnou ve firmě poškozeného a věděli, že pouhé její ubezpečení o dohodě s poškozeným postačí k propuštění přívěsu z objektu. Nelze souhlasit s názorem, že obvinění měli v úmyslu přívěs používat a když zjistili jeho nefunkčnost, rozhodli se postupovat podle občanského zákoníku. Podstatně logičtější a výsledkům dokazování bližší je verze, že jejich postup byl pokračováním snahy získat požadovanou finanční částku pomocí nátlaku vyvíjeného vůči poškozenému. Jejich postup i pro dosažení kýženého výsledku volené prostředky gradovaly od upomínek a urgencí přes určitou formu psychického nátlaku a vyhrožování po odcizení přívěsu. V tomto kontextu nelze bez dalšího pominout zmínky učiněné svědkyní V. a poškozeným D. ohledně výhrůžek pronášených ze strany obviněných vůči jejich synovi. Tyto zapadají do rámce usvědčujících důkazů a bezdůvodně byly orgány činnými v trestním řízení ponechány bez povšimnutí.

Ministr spravedlnosti je proto toho názoru, že provedeným řízením bylo prokázáno, že obvinění svým jednáním odňali přívěs z dispozice oprávněné osoby a takto si ho fakticky přivlastnili. Jedná se tak o přisvojení si cizí věci ve smyslu ustanovení § 247 odst. 1 tr. zák. a na tomto závěru nic nemění ani postup obviněných volený po zjištění, že jim hrozí trestní stíhání. Tento postup měl za cíl svést pozornost orgánů činných v trestním řízení na údajný občanskoprávní aspekt věci a dodatečně legalizovat jejich jednání. Z této argumentace pak vyplývá závěr, že Krajský soud v Ostravě při rozhodování o odvolání státního zástupce v trestní věci obviněných Z. J. a J. Z. v rozporu s ustanovením § 254 odst. 1 tr. ř. nepřezkoumal řádně správnost a úplnost řízení, které vydání rozhodnutí soudem prvního stupně předcházelo a nevycházel tedy ze skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když pro objasnění otázky viny obviněných nevyčerpal všechny možnosti. Takto došlo i k porušení ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. Porušení ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. je pak třeba spatřovat v tom, že nebyly provedeny všechny dostupné důkazy, zejména výsledkem poškozeného D. a svědkyně V. nebylo objasněno, jak konkrétně a kým jim bylo v souvislosti s požadavkem zaplacení dluhu vyhrožováno a rovněž nebylo zjištěno, zda, kdy a jakým způsobem byli vyrozuměni o údajné realizaci zadržovacího práva. K ověření věrohodnosti tvrzení obviněných, týkajících se uzavření smlouvy o zapůjčení přívěsu nebyli vyslechnuti obvinění k otázkám, které se týkají způsobu evidence ujetých kilometrů zapůjčeným přívěsem a možností kontroly ze strany poškozeného D. v tomto směru. Rovněž byla pominuta otázka přiměřenosti výše sazby za 1 km ujetý zapůjčeným přívěsem. Krajský soud tedy nesprávně za situace, kdy přetrvává podezření, že oba obvinění se dopustili trestného činu, vyslovil zprošťující výrok namísto toho, aby napadený rozsudek okresního soudu podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d) tr. ř. zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. ř. věc vrátil soudu prvního stupně s příslušnými pokyny k doplnění dokazování a k právní kvalifikaci jednání obviněných, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

V závěru stížnosti pro porušení zákona proto ministr spravedlnosti navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil porušení zákona ve výše citovaných ustanoveních ve prospěch obviněných, poté aby podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud na podkladě podané stížnosti pro porušení zákona přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. správnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i řízení, jež mu předcházelo, a shledal, že zákon porušen nebyl.

Nejprve je třeba zdůraznit, že v přezkoumávané věci byly procesně nezávadným způsobem provedeny všechny opatřené důkazy potřebné k objasnění skutkového stavu. Vyhodnocení těchto důkazů jednotlivě i v jejich souhrnu pak vedlo ke skutkovému zjištění, o němž není důvod mít pochybnosti. Pokud je v podané stížnosti pro porušení zákona poukazováno na nedostatky v dokazování, je nutné zdůraznit, že se jedná pouze o nepoložení určitých otázek obviněným, případně svědkům, kteří u hlavního líčení byli vyslechnuti, někteří i opakovaně. Přesto ani ze strany státního zástupce nebyly iniciovány odpovědi příslušně položenými dotazy. V této souvislosti je ale nutné vyslovit názor, že ani zodpovězení těchto otázek by nemohlo nic podstatného změnit na skutečnostech a poznatcích, které byly v daném případě pro meritorní rozhodnutí rozhodující. Jednalo by se totiž vždy o tvrzení obviněných na jedné straně a na straně druhé poškozeného či svědkyně V. Nastala by zde tudíž situace, kdy proti sobě stojí tvrzení jedné skupiny osob proti tvrzení druhé skupiny osob, bez možnosti jiným, objektivním způsobem prověřit pravdivost každého z nich. Byla by tak v podstatě pouze umocněna již existující důkazní situace, kdy obvinění a část svědků byli protagonisty verze, k níž se nakonec přiklonily soudy obou stupňů a naproti tomu stála tvrzení vyúsťující do verze uváděné poškozeným a další svědkyní. Stěžovatelem požadované doplnění dokazování spočívající v opětovném výslechu obviněných ohledně objasnění způsobu evidence ujetých kilometrů zapůjčeným přívěsem a možnosti kontroly ze strany poškozeného, jakož i prověření přiměřenosti výše sazby za 1 km ujetý zapůjčeným přívěsem, by nevneslo podstatně nové poznatky k posouzení stěžejní otázky, a to zda jednáním obviněných byl spáchán trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1, 2 tr. zák., kvůli kterému na ně byla podána obžaloba, případně jiný trestný čin. Obdobně lze konstatovat, že takové poznatky by nepřinesl opětovný svědecký výslech poškozeného R. D. a A. V. k problematice kým a jak jim bylo v souvislosti s požadavkem zaplacení dluhu vyhrožováno, když jmenovaná svědkyně se k tomu částečně ve své výpovědi vyjádřila, a zda, kdy a jakým způsobem byli vyrozuměni o realizaci zadržovacího práva ze strany obviněných vůči předmětnému přívěsu.

V daném případě bylo rozhodujícím posouzení skutkové okolnosti, zda mezi obviněnými a poškozenými došlo k dohodě o půjčce nákladního přívěsu za účelem splacení dluhu, který firma poškozeného prokazatelně měla u firmy obviněných, a v souladu s ní pak následně došlo k přemístění tohoto přívěsu z dispozice firmy poškozeného do dispozice firmy obviněných, a nebo zda k tomu došlo svévolí obviněných bez jakékoli dohody s poškozeným. Okresní soud a po něm i odvolací soud ve svých rozhodnutích podrobně odůvodnily, proč se v konečném důsledku přiklonily k větší věrohodnosti verze zastávané obviněnými. Na konkrétní argumenty soudů obou stupňů lze odkázat aniž by bylo nezbytné je v tomto rozhodnutí opakovat. Nejvyšší soud je toho názoru, že vyhodnocení provedených důkazů jak bylo učiněno se vyznačuje vnitřní logičností při současném respektování zásady in dubio pro reo, která sice žádným ze soudů v rozhodnutí nebyla zmíněna, ale byla jimi bezvýhradně respektována. Kdyby se měly postavit za verzi opačnou, jejíž průchodu se domáhala obžaloba a nyní i stížnost pro porušení zákona, došlo by k navození stavu, kdy jiným, rovněž zdánlivě logickým zhodnocením provedených důkazů, jak jej nastínila podaná stížnost pro porušení zákona, by bylo možné dojít k závěru o vině obviněných. Tento závěr by ale neodvratně musel být v rozporu s nevyvrácenou obhajobou obviněných. Jejich tvrzení o ústní dohodě s poškozeným ohledně zapůjčení nákladního přívěsu totiž není ve své podstatě nelogické. R. D. si nepochybně byl vědom existujícího dluhu své firmy vůči firmě obviněných, kteří jej o jeho zaplacení upomínali po delší dobu. Byl zde tudíž zjevný důvod k tomu, aby tento dluh splatil a to i formou zapůjčení přívěsu. Argumenty, jimiž je zpochybňováno zapůjčení přívěsu s poukazem na jeho technický stav, neobstojí. V úvahu mohla

přicházet řada důvodů, proč R. D. obviněným skutečný stav přívěsu nesdělil, když zároveň lze poukázat na okolnost zpochybňující tvrzení o zcela nevyhovujícím technickém stavu předmětného přívěsu. Je jím poznatek vyplývající z fotokopie technického průkazu založené ve spise, z níž je patrné, že R. D. se zmíněným přívěsem v květnu 1999 úspěšně absolvoval prohlídku ve stanici technické kontroly ve Frýdku-Místku. S otázkou věrohodnosti uzavření ústní dohody o zapůjčení přívěsu, v souvislosti s existencí písemného sdělení firmy obviněných ze dne 25. 3. 1999 poškozenému o využití zadržovacího práva, se vypořádal již odvolací soud a její uvedení ve stížnosti pro porušení zákona je pouze opakováním téhož, co již bylo obsaženo v odvolání státního zástupce proti rozsudku soudu prvního stupně. Taktéž požadavek na dodatečné zkoumání problematiky, zda byly obviněnými splněny všechny zákonné náležitosti ustanovení § 151s občanského zákoníku, zejména zda poškozený R. D. byl bez zbytečného odkladu vyrozuměn o zadržení přívěsu a jeho důvodech, nemůže ve vztahu k otázce viny obviněných nic zásadního přinést. I kdyby poškozený tvrdil, že žádné takové vyrozumění neobdržel, nejednalo by se o jednoznačný důkaz, jenž by svědčil o tom, že mu obvinění vyrozumění o uplatnění zadržovacího práva vůči přívěsu neadresovali. Pokud stížnost pro porušení zákona zpochybňuje věrohodnost svědků R. S. a JUDr. M. Č. poukazem na to, že první ze svědků měl zájem na prospěchu obviněných, neboť je jejich společníkem, a o existenci druhého svědka se obvinění zmínili až během prvního odvolacího řízení, přičemž nevěrohodnost tohoto svědka je dovozována i z toho, jak podrobně dokázal reprodukovat celou událost po uplynutí více jak jednoho a půl roku, je nutné takovou argumentaci odmítnout. Stížnost pro porušení zákona na jedné straně odmítá závěry odvolacího soudu o nevěrohodnosti výpovědi poškozeného D. a svědkyně V. bez konkrétních důvodů, ale zároveň se taktéž bez zjevných důvodů domáhá učinění závěru o nevěrohodnosti výše jmenovaných svědků, kteří v hlavním líčení podpořili tvrzení obviněných. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že všechny uvedené osoby byly vyslechnuty v hlavním líčení konaném před okresním soudem, tedy v souladu se zásadami ústnosti a bezprostřednosti (viz § 2 odst. 11, 12 tr. ř.) ohledně prováděných důkazů. Proto pokud jejich hodnocení vyústilo do skutkových a posléze právních závěrů, jak je učinil soud prvního stupně a v návaznosti na něm i odvolací soud, a tyto nejsou v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 2 odst. 6 tr. ř.), nelze se bez dalšího, pouze na základě akcentování jinak vyhodnocených důkazních souvislostí hraničících pouze s větší či menší mírou pravděpodobnosti, domáhat zrušení pravomocného soudního rozhodnutí a nutit soud k přehodnocení již jednou vyslovených závěrů.

Nejvyšší soud dospěl ke konstatování, že celá stížnost pro porušení zákona je vystavěna pouze na jiné interpretaci a hodnocení provedených důkazů, než jak je učinily soudy obou stupňů, přičemž v ní není navržen žádný postup k opatření důkazů dosud neprovedených, jež by prokazatelně mohly změnit již jednou přijaté skutkové a právní závěry, které je třeba považovat za správné a odpovídající zákonu. Byť některé konstrukce vyslovené ve stížnosti pro porušení zákona v rámci odlišně posuzované verze jednání obviněných se mohou zdát možné a pravděpodobné, přesto nelze než uzavřít, že důkazy, které byly ve věci shromážděny a v řízení před soudem provedeny, neumožnily při nepřekročení hranice rozumné jistoty a při respektování zásad formální logiky dospět k jinému rozhodnutí než jak bylo učiněno. Pokud totiž v konkrétní věci byla stejně možná a pravděpodobná verze obviněných a dalšími důkazy již nebylo reálně objasnit, která z v úvahu připadajících verzí je věrohodnější, nebylo možné obviněné uznat vinnými, ale s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* nezbylo než je obžaloby zprostit.

Odvolací soud pak správně reagoval na jediné závažné pochybení jehož se soud prvního stupně ve svém rozsudku dopustil, když obviněné zprostil obžaloby podle ustanovení § 226 písm. e) tr. ř., ačkoli odůvodnění jeho rozhodnutí obsahově odpovídalo důvodu uvedenému v ustanovení § 226 písm. b) tr. ř., který správně měl být aplikován. V tomto smyslu pak toto pochybení napravil odvolací soud svým vlastním rozhodnutím.

Vzhledem k tomu, co bylo Nejvyšším soudem shora uvedeno, nezbylo než konstatovat, že Krajský soud v Ostravě, jako soud odvolací, svoji přezkumnou povinnost vyplývající z ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. dodržel a jeho rozhodnutím, ani v řízení, které mu předcházelo, zákon porušen nebyl. Podaná stížnost pro porušení zákona byla proto zamítnuta podle § 268 odst. 1 tr. ř.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Restituce](#)
- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)